

Anklaget for skyldig eller ikke-skyldig. Som allerede bemærket igaar, er det Noget, som mere beroer, jeg vil ikke sige paa et Skjøn, men ialtsald paa en mere eiendommelig Opfattelse, om det skal være 8 mod 4 eller 9 mod 3. Det er ganske vist en af de Ting, som man let vil kunne enes om; men hvad jeg derimod ikke vil kunne ansee for heldigt, det er, om man vilde fastsætte en bestemt Tid, hvori Rævningerne skulle være samlede, for derved at tilvejebringe Sikkerhed for, at de samvittighedsfuldt overveie Sagen. Jeg troer, at netop med Hensyn til en Institution som Rævningeinstitutionen skal man ikke gaae ud fra, at det kan være muligt, at Rævningerne ikke ville overveie Sagen samvittighedsfuldt; at anvende en saadan Tvang ved, om jeg saa maa sige, en Slags Indspærring, troer jeg vil komme til at virke lidet heldigt, og jeg maa derfor ubetinget foretrække at blive staaende ved et vist Talsforhold, hvad enten man nu foretrækker det ene eller andet af dem, som ere blevne bragte i Forslag. — Der er ikke i Lovudkastet nævnt Noget om Indsigelsen mod Rævningelisten. Det er en Indsigelse, som vistnok kun sjældnere vil komme frem; men skeer det, har den jo sin Vægt, og det vil naturligvis ikke fra min Side møde nogen Hindring, hvis man skulle bestemme sig til ogsaa at optage en Bestemmelse om Indsigelsen, som kom til at knytte sig dertil.

Blandt de Bemærkninger, som jeg troer, der kan være Anledning til at fremdrage, høre de, der ere blevne gjorte med Hensyn til § 264, en Paragraf, der slutter sig til adskillige foregaaende Paragrafer angaaende Bevisets Tilstrækkelighed; det er nogle Paragrafer, som jo egentlig kun have givet Forstrifter med Hensyn til enkelte Bevisligheder, som efter deres Natur kunne komme til, og som det har forekommet mig behøvede nogen Belysning; det er med Hensyn til den Anklagedes Tilstaaelse, hvor Omstændighederne ikke tale derimod, det er med Hensyn til Vidneforklaringen, det er det Udsagn, en Medskyldig har givet, og det er disse Paragrafer, hvortil § 264 binder sig, idet det i denne er fastsat, at naar Retten finder, at der ikke er Bevis mod den Paagældende i Genhold til disse Paragrafer, fri-

finder den ham, uden at Sagen kommer videre. Man har sagt, at det er forkæert, saaledes at lade en Sag paakjende af Retten, skjøndt den giver Frifindelse, uden at den kommer for Rævningerne, at man derved gjorde Indgreb i Rævningeinstitutionens Natur, og at man endelig overstrider den Kompetence, som Retten maa have med Hensyn til Afgjørelsen af det simple Spørgsmaal: Skyldig eller Ikke-skyldig. Motiverne ville vidne om, at jeg ikke har været blind for, at det var en Erindring, som kunde komme; men det har dog forekommet mig, at der er overveieende Grund til at holde sig til Udcastets Bestemmelse. Der ligger ikke noget Indgreb deri, at man paa den Maade med Hensyn til hvad der skal være tilstede som Bevis nævner det Mindste, som skal finde Sted, for at der kan være Spørgsmaal om at dømme. Man maa nemlig vel erindre, at det er en Bestemmelse, som slet ikke er rettet til Rævningerne, skjøndt det vel kan være, at disse Bestemmers Indhold vil komme til at have deres Frugter ogsaa der; de skulle kun hentele Opmærksomheden paa, at det maa dog under alle Omstændigheder være det Mindste, som kan være tilstrækkeligt til at sælde en Person, og Bestemmelsen i § 264 gaaer derfor kun ud paa, at i saadanne Tilfælde, hvor der ikke er Bevis, skal Domstolen, Retten kunne frifinde den Paagældende. Der er neppe nogen Tvivl om, at hvor det findes klart, at der ikke er noget saadant Bevis — og det tør jeg slutte af de sædne Udtalelser — kan det ikke sælde Nogen ind at forbre Dom, da der jo dog der kun kan blive Tale om Frifindelse. Spørgsmaalet turde vel derved snarest blive det: Hvad staaer den Sigtede sig bedst ved, enten i Oveensstemmelse med Udcastet i et saadant Tilfælde at kunne faae en Frifindelse af Retten, uden at Sagen bringes for Rævningerne, eller ved, at Sagen kommer for disse, og der saa ialtsald kommer til at finde en Trafsaldelse, en Ophævelse af Sagen Sted? Og jeg er da ikke noget Dieblit i Tvivl om at erklære, at det, som er det Duffeligste for den Tiltalte, er at faae en Frifindelsesdom, at han er langt bedre tjent med en saadan end med en Erklæring fra Anklageren om, at han lader nu Sagen falde. Det staaer for mig omtrent paa samme Maade, som om man nu